... vaše obec

Zpravodaj
OBEC STŘÍTEŽ

STŘÍTEŽ 42, 674 01 TŘEBÍČ
tel. 568 844 337
e-mail: info@stritez.eu
www.stritez.eu
www.stritez-trebic.galerie.cz
www.ms-stritez.galerie.cz

2/2012

Úvod:

Vážení občané,

naše úsilí při sestavení a podání žádosti na začátku roku na výstavbu malometrážních bytů bylo korunováno úspěchem - přiznáním dotace na výstavbu podporovaných bytů z Ministerstva pro místní rozvoj. Po nové mateřské školce pro naše nejmenší spoluobčany, se tak budeme moci také lépe postarat o další významnou skupinu občanů naší obce - seniory.

Seniorům patří velký dík za jejich celoživotní práci a nasazení, se kterým se nám snažili ulehčit život a zlepšit prostředí ve společnosti a v obci. Chceme jim touto cestou umožnit kontinuální život v obci v případech, když nemohou z různých důvodů žít dále ve svých současných domovech. Nebudou se tak již muset, jak tomu bylo v mnoha případech v minulosti, zbytečně stěhovat do jiných obdobných zařízení mimo naši obec - jejich celoživotního domova.

Domníváme se, že možnost bydlení v těchto moderních malometrážních bytech bude pro ně společensky a ekonomicky zajímavá, neboť budou moci dále žít ve společenství svých známých, v obci, ve které zpravidla prožili většinu svého života, a navíc s minimálními životními náklady na bydlení - ať již díky regulovanému nájmu ve výši 54,40 Kč/m^2 či podmínky výstavby energeticky úsporného objektu a s tím souvisejících minimálních nákladů na energie spotřebované v bytech.

Aby realizace mohla začít co nejdříve, probíhalo současně s podáním žádosti i výběrové řízení na dodavatele stavebních prací. Hodnotící komise vybrala uchazeče Archatt Památky, s.r.o. s nejnižší nabízenou cenou ve výši 11.450.624 Kč včetně DPH. Dotace z Ministerstva pro místní rozvoj bude činit celkem 4.800.000 Kč a zbytek bude obec hradit z vlastních zdrojů, úvěru a výnosu z pronájmu podporovaných bytů. Předpokládáme, že vlastní výstavba začne v září tohoto roku a dokončení stavby předpokládáme v polovině příštího roku, kdy by se již mohli nastěhovat první noví obyvatelé těchto bytů.

V této souvislosti koncem roku plánujeme setkání s lidmi z cílové skupiny, pro kterou je výstavba podporovaných bytů určena (tj. občané nad 70 let a občané tělesně postižení), na kterém bychom rádi podrobně vysvětlili poměrně složité a náročné podmínky poskytovatele dotace pro výstavbu a pronajímání těchto bytů. Pokud by však již někteří z Vás měli zájem o rezervaci bytů, je možné získat podrobnější informace o všech podmínkách pro pronájem bytů na obecním úřadu a současně si případně rezervovat svůj konkrétní byt.

Přeji Vám a všem budoucím obyvatelům těchto bytů hodně zdraví a pohody v dalším období a zejména dětem co nejlepší počasí o dovolených a prázdninách.

Procházka Zbyněk, starosta obce.

Upozornění pro občany:

1. STOMATOLOGICKÁ POHOTOVOST. Od 1.7.2012 dochází ke změně způsobu zajištění stomatologické pohotovosti s tím, že bude probíhat v ambulancích příslušných lékařů. Rozpis služeb je zveřejněn na www stránkách obce.

2. KURZY ANGLICKÉHO a NĚMECKÉHO JAZYKA budou probíhat od konce září v budově OÚ. 1x týdně - v úterý odpoledne, po 2 vyučovacích hodinách. Stupeň náročnosti: začátečníci, pokročilí.

Přihlásit se můžete na OÚ Střítež.

3. ZÁJEZD - ZEMĚ ŽIVITELKA České Budějovice.

Sobota 1.9. 2012. Přihlášky a více informací u paní Vejtasové.

4. PODZIMNÍ VÝLET na zámek se uskuteční v ZÁŘÍ. Zámek a termín zájezdu bude upřesněn.

5. SVOZ POPELNIC ZMĚNA. Mění se čas svozu - nově od 6. hodiny ranní.

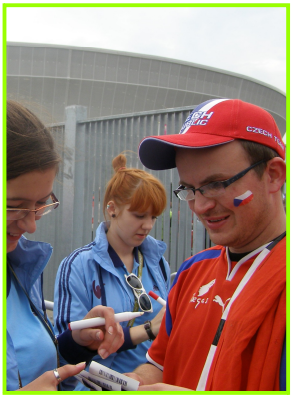

Základní data:

Aktuální **počet obyvatel: 511**
Aktuální **čísla popisná: 177**

První písemné zmínky o obcích na okrese Třebíč: (Střítež r. 1104)

44. Hrotovice	1228
45. Hroznatín	1365
46. Hvězdoňovice	1371
47. Chlístov	1353
48. Chlum	1104
49. Chotěbudice	1351
50. Jakubov	13. stol
51. Jaroměřice n/R.	1131
52. Jasenice	1354
53. Jinošov	1349
54. Jiratice	1361
55. Kamenná	1349
56. Kdousov	1341
57. Kladeruby	1368
58. Klučov	1351
59. Kojatice	1446
60. Kojatín	1104
61. Kojetice	1349
62. Komárovice	1366
63. Koněšín	1104
64. Kostníky	1348
65. Kouty	1416
66. Kozlany	1104
67. Kožichovice	1104
68. Krahulov	1307
69. Kralice	1310
70. Kramolín	1368
71. Krhov	1253
72. Krokočín	1350
73. Kuroslepy	1349
74. Láz	1498
75. Lesná	1715

Společenská rubrika:

Rozloučili jsme se (IV. - VI. 2012):
Marie Řežábková (11.4., 62), č. 56
Miroslav Beneš (23.4., 82), č. 89

Odhlášení občané (IV. -VI. 2012):
Laura Křivánková (č.p. 101), Martin Popelář (č.p. 35)

Významná životní jubilea:
září:
Zdeňka Dvořáková (80), č. 84

Všem jubilantům přejeme do dalších let hodně zdraví, rodinné pohody a štěstí

FOTOGRAFIE OBCE STŘÍTEŽ V. :

Vážení občané, na tomto místě otiskneme i vaše fotografie (historické i novější) zaměřené na Střítež, stačí je donést na obecní úřad (paní Vejtasová).

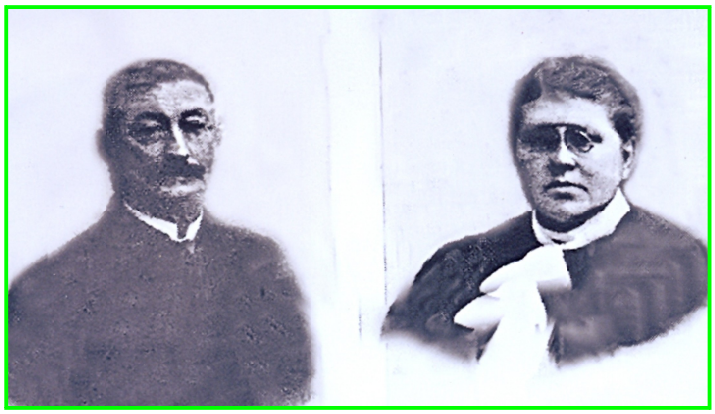

Rodinné foto (r. max. 1912) - **Antonín Stiksa** (* 11.6.1844 Jaroměřice n/R., + 20.12.1912 Třebíč), **Marie Stiksová** (* 1.9.1850 H. Újezd, + 14.4.1919 Třebíč)

Škola Střítež (r. 1888) - škola v době, kdy zde učil Antonín Stiksa (nadučitel) s chotí (učitelka ručních prací). Učili od 14.11.1869 do 10.9.1899

VZPOMÍNKY NA ŠKOLU VE STŘÍTEŽI:

Dne 5. 3. 2012 se mi telefonicky ozval pan Jiří Stiksa narozen r. 1927 (primař a docent plicního oddělení v Helsingburgu) žijící ve Švédsku, vnuk Antonína Stiksy, nadučitele školy ve Stříteži v letech 1869 až 1899.

Zaslal na mou adresu vzpomínky na školu ve Stříteži a životopisy dětí početné rodiny Stiksovy. O tyto zajímavosti se chci s Vámi podělit. *M. Dvořáková*

PAMĚTI NEJSTARŠÍHO SYNA ANTONÍNA STIKSY - JINDŘICHA:

„Když nejvíce napínám svou paměť, dostávám se do dob svého osmého roku, do našeho bytu ve střítežské škole. Byt měl tři pokoje, malou kuchyni a příslušenství. Ve Stříteži jsem začal chodit do školy- jednotřídky, rozdělené na tři skupiny, kterou spravoval můj otec sám. Chodil jsem k němu i se svými bratry Antonínem, Jaroslavem a sestrou Mařenkou, a to plných pět let. Ve školní světnici tísnilo se nás v každém oddělení na 80 dětí. Do Stříteže chodily též děti ze Slavic. Každá skupina měla denně 4 hodiny vyučování. Vedle toho vyučoval můj otec soukromě hře na housle. Učil děti po skupinách, začátečníky zvlášť. U nás doma spávali jsme vždy po dvou v jedné posteli.

Když jsem opouštěl ve svých 15 letech tento náš dům, začala se ve Stříteži přistavovat druhá učebna a byl k nám dosazen učitelský pomocník podučitel Vyskočil ze Starče. Ten mně byl při biřmování za kmotra. Sliboval mně dárkem hodinky, ale jistě mu to finančně nevycházelo, protože jsem je nikdy nedostal.

Kromě učitelování zastával můj otec též úřad obecního tajemníka. To byl důvod, proč docházíval často ke starostům a jindy zas tehdejší starostové Jüttner a později Krška k nám. Přinášeli obyčejně došlou poštu, aby ji s tatínkem vyřídili. Jednou v každém týdnu přicházíval k nám farář Anděl od kapucínů z Třebíče vyučovat náboženství a to vždy také zaskočil k nám do bytu na kousek řeči. Také učitelé z okolí a lékař dr. Dreuschuch z Třebíče byli často tatínkovými hosty. Dr. Dreuschuch byl český lékař a byl znám a vážen v celém okolí pro svůj ryzí charakter. Otec, ačkoliv byl dobrým Čechem navenek zůstával celkem vlažným. Také matka se ve směru národnostním nijak zvlášť neprojevovala. Třebaže vdaná vyučovala dále ručním pracím a to až do výslužby otcovy.

Jak jsem již uvedl, byl otec vázán vyučováním dětí ve třech odděleních po 4 hodiny denně. Proto jak ráno v 8 hodin začal, tak učíval až do 5. hodiny odpoledne s přestávkou jedné hodiny v době oběda. Byl pak syt dětí a jejich skotačení a doma se nás stranil. Proto jsme my děti otce nijak jinak neznali nežli jako přísného učitele.

Nepamatuji se, že by byl s námi rozmlouval, nebo vymýšlel nějaké hry. Naším vychovatelem mimo školu byla výhradně matka.

Matka se o nás starala opravdu obětavě, neznajíc oddechu, nestěžujíc si na únavu. Matka byla velmi pěkná žena hnědých, velkých očí, kaštanových vlasů, měla malý nosík a pleť bílou s nádechem ruměnce na lících. Byla velmi zbožná a ušlechtilá. K nám dětem mluvívala v samých kázáních, protože nás bylo jako stupínků a potřebovali jsme neustálého napomínání. Vždyť neuplynulo roku, aby nás nepřibylo. Matka byla statná žena, jinak by to nebyla vydržela. Protože příjem otcův nebyl dostatečným, aby kryl potřebu tak četné rodiny a snad také proto, že to bylo v rodinách řídících učitelů zvykem, uvalila na sebe matka starost o hospodářství. Měli jsme 2 krávy, krmilo se vždy jedno prasátko, hejno hus, kachny z celého hnízda, asi 10 slepic s kohoutem, králíci a spousta kuřat. K poklízení těchto zvířat mívali jsme starší služebnou z venkova. Když jsem se vrátil ze školy bylo mou povinností chodit ven s krávami na pastvu. A jistě každý z dětí měl nějaký podíl na chodu naší domácnosti, jenže si nevzpomínám, co kdo dělával.

Matka byla známa svou dobrotou a moudrostí a proto také chodívaly k nám často jiné ženy, kdykoliv se octly v nesnázi. Radívaly se s matkou, ohledně hospodářství, nemocí a hlavně ohledně dětí. Mně vždy připadalo, že je moje matka matkou celé vesnice. Její dobrý vliv uplatňoval se hlavně u mých sester. Do výchovy dětí a zejména u děvčat můj otec nemluvil. Bylo tedy úplně na její vůli, jak dalece chtěla sestry zaměstnat v domácnosti, kolik jim vyměřila času k ručním pracím a nebo popřála volného času. Dokud byla celá škola vždy čistě uklizena, otec ani slůvkem nezavadil. Ale jakmile se ukázal v úklidu někde nějaký nedostatek, pak sestry zle dostávaly huby (hubování). Musela mít proto matka oči všude. Matka nesnesla nikdy, aby v její přítomnosti bylo o někom nepříznivě mluveno. Byla to právě vyrůstající děvčata, která si někdy ubrousila jazýčkem, když mluvila o nějaké jiné dívce či paní. Tu stanula matka zásadně na její obranu. Mně se zdávalo, že i tehdy, když ta osoba zastání nebyla ani hodna. Byl to jeden z projevů matčiny ušlechtilosti, že nechtěla, aby se o někom nepřítomném, který se nemohl bránit, pronášel nepříznivý soud.

Matčinou dobrou přítelkyní a snad jedinou důvěrnou, byla učitelka ručních prací slečna Fanynka Krodlová, která byla o 10 až 15 let mladší matky. Slečna Krodlová uměla též šít šaty a tak byla pro maminku nenahraditelnou pomocnicí. Šila pro děvčata a pro nás chlapce prádlo. Tehdy byl čas, kdy se děvčata, mimo živnostnic a učitelek, neuplatňovala v zaměstnání a proto zůstávala až do svého provdání v domě otcovském a měla hodně času k ručním pracím. Také hned po vychození školy, kde se ručním pracím přiučilo, začalo děvče pracovat na kouscích své výbavy. Všechno prádlo bylo doma ušito a vyšito a ozdobeno krajkami a vložkami doma vyrobenými. Proto také mé sestry pracovaly na metrech krajek a vložek ke spodním sukním a kalhotkám, a na širokých vložkách do zhlavců (polštářů). Bývaly to krásné věci, ale za to bolestné praní. Krajky a vložky z kroucené příze často až do krve rozedraly pradleně ruce. Ale když taková byla móda.

Maminka pocházela z četné rodiny a měla 3 sestry a 2 bratry. Její otec Ondřej Habr byl šafářem na velkostatku barona Baltatzio v Jevišovicích u Znojma. Od velkostatku bylo asi 20 minut pěšky do zámku. Vrchnost se zřídka zdržovala v Jevišovicích. Dědeček požíval plné důvěry svých pánů a hospodařil na jejich statku hodně samostatně. Proto ho také čeleď velmi respektovala. Rodině se dařilo velmi dobře. Byl jsem několikrát o prázdninách u dědečka a to velmi rád. Velkostatek byl rozlehlý, bývalo tam 90 krav, 6 koní a 10 volů, mnoho vepřů a na dvoře spousta opeřené havěti. Býval jsem tam z dětí sám a vždycky jsem se u nich velmi vypásl. U dědouška mi lichotila přízeň lidí zaměstnaných na velkostatku, zvláště pak velkou radost jsem míval z přátelství čeledínů. Brávali mne k sobě na vůz a popřávali mně, abych řídil koně. Malý chlapec se cítí v takové funkci velmi dospělým a důležitým. Proto snad, že jsem byl prvorozeným dítkem a nebo ještě proto, že jsem byl velmi podoben svému otci měli mě dědoušci a tety (tehdy byly ještě dvě svobodné doma) rádi a přímo mne rozmazlovali. Nejraději jsem měl tetu Antonii, která už tehdy byla provdaná za učitele Blechu. Když dědoušek zemřel, odstěhovala se babička do Jaroměřic nad Rokytnou a já jsem už nikdy neměl tak krásných prázdnin.

Nyní se musím zmínit o tom, jak se otec mimo školu zaměstnával. Při škole ve Stříteži byla velká zelinářská zahrada, kde na záhonech symetricky vyměřených pěstoval otec zeleninu všeho druhu, která nám pak stačila na celý rok. V zahradě byly také mladé ovocné stromky a několik záhonů květin. Celou zahradu spravoval otec sám a my děti jsme musely pod jeho dohledem okopávat a každý den zalévat. Tatínek byl vášnivým včelařem, v celém okolí známý jako na slovo vzatý odborník. Mívali jsme stále 20 až 30 špalků včel. Med jsme prodávali. Kolem Stříteže až do vzdálenosti 3 hodin chůze měl otec své zákazníky v oboru včelařství.

K nim chodívával, opatroval jim včelstvo a zaučoval je svými pokyny a dobrými radami do tajů dobrého hospodaření se včelami. Ve čtvrtek se ve škole nevyučovalo a to jsem obyčejně otce na jeho pochůzkách doprovázel. Nosíval jsem mu včelařskou výzbroj. Chodíval jsem s ním rád, protože to znamenalo výlet a nad to dobré pohoštění. Na to si také můj otec potrpěl a lidé, kteří ho už znali, nikdy neopomněli, ho uctít a počastovat. Otec byl ryzího charakteru, člověk veskrze pořádný a přísných mravů. Měl však jednu slabost a tou byla dobrá štamprla. Nikdy, jak si dobře pamatuji, nepřebral, ale viděl jsem ho nejednou rozjařeného ve veselé náladě. Jeho zvykem bylo nesnídat. Místo kávy zaskočil si každý den před školou do hostince na štamprli, otrávit červa, jak říkával. Také každý den po večeři chodíval do hostince si popovídat. Tehdy to bylo tak zvykem. Žena vychovávala děti a pracovala pozdě do noci v domě. Muž pak, který sledoval události ve světě hledal si partnery k diskusím zase jen mezi muži a obyčejně v hostinci u svého stammtischu (stolu). Tatínek, když si ustálil svůj názor na tu či onu věc byl neústupný a nekompromisní. Proto se i stávalo, že se v hospodě se svými přáteli nepohodl, ba rozešel. Zůstával pak nějaký den doma a teprve až ho zlost přešla, začala jeho stará pouť do hostince po večeři na pivko znova.

Ani o nás, chlapce, se otec mimo školu valně nezajímal. Míval nás u sebe ještě pokud jsme mu pomáhali v zahradě a nebo při úlech. Teprve v době, kdy jsme dospěli, byli u vojska a přijížděli domů na návštěvu, prohlížel si nás se zalíbením a vyváděl nás s sebou do Třebíče. Bral nás také na sklenku piva do svého hostince, kde se s námi pyšnil před svými známými. Byli jsme vesměs vysokými, štíhlými hochy, pěkné tváře a uniforma nám všem dobře slušela. Byl jsem nejstarším jeho synem a nejvíce ze všech na něho podobným.

Tatínek chodíval vždy dobře oblečen a velmi si potrpěl na dobrý zevnějšek. Že jsem nedostal jméno po otci stalo se následovně: Nám všem bývali za kmotry dobří otcovi známí řídící učitel Jindřich Čermák s chotí z Hrotovic. Když se rozhodovalo o mém jméně, střetl se otec s kmotrem. Oba chtěli, abych nesl jméno po tom kterém. Protože žádný nechtěl ustoupit, napsala se jejich jména na lístky a matka potom vytáhla jedno jméno z klobouku. Vytáhla Jindřicha a tak se stalo, že jsem nenesl jméno po otci. Teprve třetí dítě, chlapec Antonín, má jméno otcovo. Já sám jsem dal svému prvnímu hochovi jméno svoje - Jindřich. Bývalo to skoro zákonem, aby prvorozený nesl jméno otcovo. Dnes už tento zvyk mladé rodiče nijak neváže.

Asi třikrát jsem byl s otcem pěšky v Telči, kde byl můj dědeček (tatínkův otec) nájemcem panského hostince. Pamatuji se, že jsem byl výsledkem těchto dlouhých cest velmi spokojen, protože se nám u dědouška dostalo milého přijetí.

Také si vzpomínám, že rodiče před námi dětmi nikdy nehovořili o závažných věcech. A když někdy museli, pak hovořili německy, abychom jim nerozuměli.

Ještě o matčině zbožnosti: Vzpomínám si, že nás vedla přísně k Bohu a nesměli jsme zapomínat na své modlitby. Před každým jídlem jsme se modlili. Jídali jsme velmi skromně, obyčejně to bývaly pokrmy z mouky, zelenina a luštěniny, maso bylo jen v neděli. Na podzim v čase švestkových knedlíků, vařily se u nás každý druhý den švestkové knedle. Sestrám bylo až k pláči, když dělaly pokaždé 150 knedlí, nebralo to konce měla-li to dělat jedna. Tatínek s námi nejídal. Tomu vařila maminka zvlášť kousek masa s příkrmem a prostřela mu vedle v pokoji. Před spaním jsme všichni poklekali kolem stolu a modlili se s matkou hlasitě několik modliteb. V neděli to býval celý růženec. Já jsem jako hoch ministroval a to s kovářovic Frantíkem. Při pohřbech a svatbách jsme si přišli na spropitné, o které jsme se poctivě dělili.

Pro otce mám v srdci hlubokou vážnost a úctu. Ale vzpomínka na matku mne vždy rozechvěje.

Jsem přesvědčen, že za vše, čím jsme se stali, co v nás zůstalo trvale hodnotného, za vše to vděčíme své matce, její bezpříkladné obětavosti, lásce a trpělivosti. Byla svým způsobem světicí. Pracovala, sloužila druhým, přinášela do života jedno dítko za druhým (bylo nás 15 narozených a 2 předčasné potraty) a přitom nikdy ani slovem si nezastýskala, nikdy nereptala, ačkoliv dnes vím, že měla k tomu mnohou příčinu. Kromě povinnosti k druhým, které obětavě plnila, nic jí vlastně život neposkytoval. Jestliže přicházejí lidé po smrti do nebe, pak ona tam šla rovnou cestou. Celým svým životem si věčnou slávu na Boží pravdě zasloužila “.

Pozn: Jindřich, nejstarší syn nadučitele Antonína Stiksy nar. 15.6.1869 v Petrůvkách, zemřel 13.8.1954 v Prostějově. Měl 5 dětí: Jindřicha, Jaroslava, Bohouška, Helenu a Viktora.

Pokračování příště.

Doc. MUDr. Jiří Stiksa (primař a docent plicního oddělení v Helsingburgu), narozen v r. 1927, žijící ve Švédsku, vnuk Antonína Stiksy, nadučitele školy ve Stříteži v letech 1869 až 1899.

9. a 10. 4. 2012 pan Stiksa s manželkou Annou Grétou navštívil naši obec. S památkami a s historií obce je seznámila paní Marie Dvořáková. Hosty přivítal starosta obce ing. Zbyněk Procházka.

Vzpomínka od Pavla Dvořáka, část II.:

První auto jsem si koupil v roce 1964 - Škoda „SPARTAK“ r. v. 1960 od Jana Sýkory z Čechtína za 20.000,- Kč a potom dosti rychle následovala další auta všech možných značek, která jsem měl na sebe napsaná. Do roku 2009 jsem vlastnil 54 aut. Vypisovat všechny značky a typy není možné, bylo hodně sportovních typů, poslední dobou - luxusní limuzíny, jako FORD SCORPIO 2,3 ccm r.v. 1998 super výbava! Cena tohoto nového vozu byla 1.250.000,- Kč. Před FORDEM byla TOYOTA CELICA 2,0 ccm. Cena tohoto nového vozu byla 1.250.000,- Kč. Auto bylo dovezeno ze Švýcarska v roce 1994, a u mě je už 15 roků. Je to super sportovní auto, tyto vozy vyhrávaly světové relly v letech 1988-1992.

Také já jsem jezdil závody automobilů „do vrchu“ s vozem FIAT 850 SPORT v letech 1970-1973. Od roku 1966 jsem jezdil automobilové soutěže s vozem FELICIA SPORT ŠKODA a s vozem FIAT 850“.

V roce 1969 jsem v Třebíči založil značkový klub - FIAT KLUB Třebíč. Spolupracovali jsme s firmou FIAT z Torina (Itálie), která nám každý rok 2x zasílala balíky 20 až 25 kg váhy s propagačním materiálem, který jsme používali k propagaci vozů FIAT i našeho Fiatklubu, který měl přes 100 členů z celého okresu Třebíč. Na naše členské schůze, které byly každý měsíc, jezdili členové až z Jemnice - 50 km. Byla to doba, kdy se majitelé Fiatů na silnici zdravili blikáním světel, aniž by se osobně znali. Byla to krásná doba v letech 1968 až 1972.

V roce 1972 z našeho klubu jelo do polské Varšavy 18 Fiatů. Z celé České republiky jelo v jedné koloně do Varšavy přes 300 Fiatů. Navštívili jsme výrobní závod POLSKI FIAT ve Varšavě a výrobní závod malých FIAT POLSKI- 126 v Bělsko - Bělé. Tato sportovní akce trvala celý týden. V roce 1976 jsem uspořádal návštěvu fiatkářského srazu v západním Německu ve Stuttgartu. Přihlásilo se k tomuto zájezdu 19 majitelů Fiatů. Povolení k vycestování dostalo jen 9 majitelů. Do kapitalistické ciziny nebylo možné v té době cestovat volně. Byla to velmi ojedinělá akce, kterou nám všichni motoristé záviděli. Byli jsme tam 7 dní - při zpáteční cestě jsme navštívili známé zimní sportoviště Garmisch Partenkirchen, přes Rakousko Insbruck, Salcburg, Grossglockner, atd. až do Vídně. To už byl Fiat klub v Třebíči velmi populární značkový klub, který pořádal každoročně mnoho motoristických akcí, i kulturních, taneční zábavy, plesy atd. Těmito akcemi jsme si vydělávali na naši bohatou činnost. Náš Fiat klub byl součástí okresního Svazarmu a já jako předseda jsem byl členem okresního výboru Svazarmu a členem okresní rady motorismu, kterou v té době vedl dr. Mudrák, primář ušního oddělení v třebíčské nemocnici. *Pokračování příště.*

Pavel Dvořák (5.7.1936, + 26.10.2011)*

Z jednání zastupitelstva obce Střítež:

Zastupitelstvo Obce Střítež na zasedání:

č.2 ze dne 25. 06. 2012

Schvaluje:

* rozpočtovou změnu č. 2 dle přílohy

* smlouvu o zřízení věcného břemene ve prospěch JMP Net, s.r.o., dle přílohy zveřejněné na úřední desce od 31. 5. 2012

* smlouvu o zřízení práva odpovídajícího věcnému břemenu ve prospěch E. ON Distribuce, dle přílohy zveřejněné na úřední desce od 25. 4.

* smlouvu o spolupráci s Městskou policií Třebíč

* úhradu dopravy do ZOO Plzeň

* jednání hodnotící komise a výběr uchazeče Archatt Památky, s.r.o. s nejnižší nabídkovou cenou. Současně pověřuje starostu obce podpisem smlouvy o dílo po uplynutí lhůty pro podání námitek dle přílohy

* zprávu o výsledku hospodaření obce za rok 2011 a závěrečný účet obce za rok 2011 bez výhrad

* hospodářský výsledek MŠ Střítež ve výši 21.070,24 Kč

* zápisy v kronice za uplynulé období

Rozhodlo:

* o pořízení nového Územního plánu obce Střítež a jmenuje určeným zastupitelem ve věci pořizování Územního plánu Střítež starostu obce

Projednalo:

* závěrečné účty svazků dle přílohy

Informace z obecního úřadu:

1. Obecné informace:

1.1. Koncem června byla dokončena realizace přírodní zahrada na návsi obce. V jejím areálu byla umístěna celá řada zajímavých prvků, které zvýší biodiverzitu v této lokalitě a obec tak získala další zajímavý a poučný prostor pro odpočinek a relaxaci.

1.2. Dále v současnosti prostupně provádíme přestavbu původního objektu mateřské školky na obecní úřad a zázemí pro kulturní dům. Zatím probíhají bourací práce a v další části roku bychom po vyhodnocení dispozice uvolněných prostor rádi pokračovali dalšími stavebními pracemi na dokončení přestavby.

2. Komentář k některým rozhodnutím zastupitelstva:

Usnesení č. 2012/02 ze dne 25. 06. 2012 týkající se:

2.1. Schválení rozpočtové změny č. 2.

V této rozpočtové změně jsme zejména upravovali rozpočtované příjmy a výdaje na skutečnost a o získané dotace a s nimi související výdaje.

2.2. Schválení smluv na věcná břemena, a to

* smlouvu o zřízení věcného břemene ve prospěch JMP Net, s.r.o., dle přílohy zveřejněné na úřední desce od 31. 5. 2012

* smlouvu o zřízení práva odpovídajícího věcnému břemenu ve prospěch E. ON Distribuce, a.s., dle přílohy zveřejněné na úřední desce od 25. 4. 2012

Obec zřídila smlouvou toto právo v souvislosti s novým podzemním elektrickým a plynovým vedením k rodinným domům ve prospěch JMP Net, s.r.o a E.ON Distribuce, a.s.

2.3. Schválení smlouvy o spolupráci s Městskou policií Třebíč.

Kvůli zvýšení bezpečnosti v obci jsme se rozhodli uzavřít smlouvu o spolupráci s Městkou policií Třebíč. Cílem této spolupráce je omezení případného nevhodného chování některých občanů obce, ale zejména cizích návštěvníků v katastru obce (např. rychlá jízda, poškozování majetku občanů a obce), které je hůře řešitelné se státní policí a chtěli bychom tak získat větší operativnost v řešení problematických situací.

2.4. Schválení úhrady dopravy do ZOO Plzeň.

Na doporučení nadřízeného kontrolního orgánu je vždy samostatně v zastupitelstvu schvalována úhrada dopravy za občany na pravidelné výlety do ZOO v ČR.

2.5. Schválení jednání hodnotící komise a výběr uchazeče Archatt Památky, s.r.o. s nejnižší nabídkovou cenou. Pověření starosty obce podpisem smlouvy o dílo po uplynutí lhůty pro podání námitek.

Souběžně s řízením o poskytnutí dotace na výstavbu podporovaných bytů na Ministerstvu pro místní rozvoj probíhalo výběrové řízení na dodavatele stavebních prací a jako nevýhodnější nabídka na realizaci objektu s podporovanými byty byla vybrána nabídka společnosti Archatt Památky, s.r.o.

2.6. Schválení zprávy o výsledku hospodaření obce za rok 2011 a závěrečný účet obce za rok 2011 bez výhrad.

Každá obec musí mít každoročně ověřené hospodaření a závěrečný účet nadřízeným orgánem. Toto přezkoumání proběhlo na jaře, bylo bez nedostatků a zpráva o něm a vlastní závěrečný účet byly na tomto zastupitelstvu schváleny.

2.7. Schválení hospodářského výsledku MŠ Střítež ve výši 21.070,24 Kč.

Každý rok musí zastupitelstvo obce schválit hospodářský výsledek své příspěvkové organizace, který v naší Mateřské škole v roce 2011 činil 21.070,24 Kč.

2.8. Schválení zápisů v kronice za uplynulé období.

Tak jako každý rok byly projednány a schváleny zaznamenané informace v obecní kronice. Děkujeme paní Dvořákové za vynikající vedení obecní kroniky.

2.9. Rozhodnutí o pořízení nového Územního plánu obce Střítež a jmenování určeným zastupitelem ve věci pořizování Územního plánu Střítež starosty obce.

Vzhledem k tomu, že platnost stávajících územních plánů obcí bude za 2 roky končit, je nutné, aby všechny obce začaly pořizovat své nové územní plány. Toto usnesení je prvním krokem v tomto dlouhodobém procesu pořízení nového územního plánu.

2.10. Projednání závěrečných účtů svazků obcí, jejichž jsme členi.

Obec musí projednat závěrečné účty a návrhy rozpočtů svazků, kterých je členem. Tyto závěrečné účty a rozpočty byly na tomto zastupitelstvu projednány.

Antonín Zvěřina ...Vzpomínání:

…na Mirka Babouka

Když jsem se dozvěděl, že můj soused Míra Babouk, jinak se mu stejně neřeklo, umřel, na chvíli se můj život zcela zastavil. Umřela podstatná část Stříteže, i když chápu, že to spousta lidí tak nebere. Ale pro mě, pro moje nejbližší okolí to tak bylo a já se za to rozhodně nestydím. Kdyby Střítež udělovala čestná občanství, byl bych první, kdo by navrhl Mirka Babouka. Velice hezky to na jeho pohřbu vyjádřil můj kamarád Jarda Heralecký. „Ve Stříteži snad není domácnost, kde by neměli něco z Mirkovy dílny," pravil. To hovoří za vše. A pokud by měl mít někdo na návsi pomník, přikláním se k Baboukovi. Rozhodně toho pro tuhle vesnici udělal víc než můj jmenovec, který tam pomník má.

S Mirkem jsem se seznámil tehdy, kdy vedle nás začal stavět barák. Spunktoval to s mým dědem, který mu prodal pozemek, a já toho nelituji. Můj táta byl asi zprvu jiného mínění, ale čas ukázal, že lepší sousedy jsme si nemohli přát. V dětství si na něho vzpomínám v souvislosti s návštěvou UP závodu v Třebíči, kde Mirek pracoval.

Chodil jsem v té době do páté třídy a měli jsme tam exkurzi. Vedla nás učitelka Anna Vystrčilová, když jsem se s ní po letech sešel, nevěděla, že já jsem ten nenápadný rošťák, který sice nezlobil okatě, ale tak nějak na okraj. Vstoupili jsme do hal, kde to vonělo dřevem, Babouk voněl celý život životem, tedy i tím dřevem, a najednou ku mně přistoupil tento pán, pohladil mě po vlasech a pravil: „To je můj soused." A já se zarděl, ostatně jako pokaždé, když jsem terčem pozornosti, a to jsem tehdy mezi svými spolužáky byl, a vzhlédl jsem k výšinám, ze kterých na mně shlížel dobrácký obličej, který jsem si později doslova a do písmene zamiloval.

Léta plynula a další velká vzpomínka souvisí s jeho hudebním nadáním. Ve čtrnácti letech jsem si usmyslel, že stejně jako jeho dcera Mirka, se stanu muzikantem. To se mi až tak úplně nepovedlo, ale byl to její otec, který nás zasvětil do prvních dvou akordů. S těmi si vystačil celý život, snad až později vysvětlím blíž. Poprvé jsem tohoto velikána Stříteže začal pozorněji vnímat, když i mně zachutnalo pobývat v hospodě tehdy U zeleného stromu u zlatavého moku. A tam nemohl tento člověk chybět. Zprvu jsem mu uctivě vykal a pak jsme jednou nachmelení nějak k sobě měli blíž a já mu povídám: „Mirku, já ti budu tykat." „To jsem ti chtěl říct dávno, tvýmu dědkovi jsem taky tykal a byl o moc starší než já," odvětil. Dohodnuto, ujednáno.

Musím jen říct, že jsem se nikdy nesnížil k tomu, že bych byl k němu nějaký hrubý či nedůtklivý. Tykali jsme si, ale ctil jsem jeho stáří a jeho, přesně tak, jeho. Jeden čas jsem mu říkal pokrevní bratr. Jeho sestra nám upletla stejné svetry a ty jsme nosili hrdě lidstvu na odiv a já cítil tu povinnost ho takhle deklarovat před světem.

A nastala taková doba. Už ani nevím, proč mi čtyři jsme si usmysleli, že budeme každou neděli od deseti hodin hrát karty. Žolíka.

Scházeli jsme se tehdy už v hospodě U Pepouše, Zdeněk Dvořáček, Jirka řečený Habas, Míra řečený Babouk a já. Často po flámu jsem spěchal doplnit tuto trojici. Ne, mně nešlo o karty, výhru či prohru. Mně bavilo pozorovat tyto tři lidské živočichy, jak všechno prožívali. Zdeněk se při vítězství upřímně řehtal, i když na počátku hry tvrdil, že takovou kartu snad ještě v životě do ruky nedostal, Habas se ukuckával, a Míra, ten se hihňal. Trochu povystrčil jazyk z pusy a rozhihňal se na celý lokál a my se hihňali s ním, protože jinak to nešlo. Jeho hihňání bylo nakažlivé.

Libor Procházků, který u nás také zabíjel, se na mě určitě nebude zlobit, když řeknu, že nejkrásnější zabíjačky, které jsem ve svém rodném domě zažil, byly s Baboukem. Možná se dá říct s Babučinou. Pro řezníka jsme nemuseli nikam jezdit a on vždy přišel pečlivě vyholený, ostříhaný, od toho měl švagra, a měl ten svůj typický baboukovský výraz, napůl přísný, ale v ďolíčcích mu hráli všichni čerti. Ti s ním nemají nyní nic společného, lidé typu Babouka patří do nebe, aby tam byla legrace. Možná tam sedí vedle dalšího baviče Ládi Menšíka a vzájemně se doplňují.

Abych se vrátil k zabíjačkám, Mirek nikdy nepil. Nepil do té doby, než bylo hotovo. Pravda, dal si skleničku slivovice, když prase padlo, pak možná pivo, ale nikdy jsem ho neviděl, že by vypil něco víc. Pak jsme dodělali vše potřebné, na plotně se škvířilo sádlo, tedy škvarky se dělily od sádla, vy co znáte náš barák, snad nemusím poučovat, kde se zabíjačky odehrávaly, v takzvané prádelně hned za průjezdem. A teď přišel prostor pro koncert našeho zabíjačkového krále. Perlil a perlil, to byly perleťové řeči, naprosto neopakovatelné. Nemohu opomenout zabíjačku, na které byl přítomný Pepa Tměj, a zajel pro svého kamaráda houslistu a výborného člověka Frantu Waignera. Symbióza třech baviců sklouzla do naprosto neopakovatelné atmosféry. Že byl přítomen i Habas, to snad ani nemusím říkat. Naprosto jsme si vysmáli všechny vnitřnosti.

Už jsem zmiňoval, že nás Mirek naučil dva akordy a s těmi vystačil po celý život. Jeho hudební produkce, kterými nás oblažoval na našich sedánkách na dvoře, na zahradě či průjezdě, byly neopakovatelné. Jeho lišácký úsměv, který odkoukal asi kdesi v lese, sebou nesl vše, co člověk k životu potřebuje. Dokázal mi tak neopakovatelně vynadat, že jsem se svíjel smíchy a měl radost, že to tak je. Už nikdy neuslyším Usnul Adama usnul v ráji v té nebeské rotundě, dál snad nemusím pokračovat, vlastně ani kvůli textu plnému neslušných výrazů. Ale ty k Baboukovi a k té písni neodmyslitelně patřily. Vychutnával si každou sloku a gesty zdůrazňoval, o co se jedná. V podání Mirka patří tato píseň ke zlatým klenotům střítežské zábavy. Tyto řádky píši kousek od jeho bydliště. Ve výměnce, kde část života prožil můj děd, s nímž vypil nejednu číš. Co napsat na závěr? Budeš nám chybět.

Snad se k té postavě ještě vrátím v obsáhlejším vzpomínání. A kdybyste nevěděli, kdo za všechno může, tak vězte, Babouk to věděl. Přece lidé.

Antonín Zvěřina

SERIÁL - část obce nebo městyse (přidružená obec) s názvem Střítež v ČR:

16. Nová Ves - Horní Střítež (*okres* **Tábor**, *kraj* **Jihočeský**)

Znak města Mladá Vožice

Starosta: Zdeňka Zemanová
Obec Nová Ves 2
391 43 Nová Ves u Mladé Vožice
tel.: 381 210 089

Nadmořská výška	465 m n.m.
Zeměpisná šířka	49°32´27´´
Zeměpisná délka	14°44´47´´
Výměra katastru	1.174 ha
Počet obyvatel	189

www.obec-nova-ves.cz

Obec Nová Ves u Mladé Vožice leží asi 20km od Tábora. Obec má čtyři části - Nová Ves, **Horní Střítež**, Mutice a Křtěnovice.

O obci Nová Ves (Lazice) je první písemná zmínka z **r. 1257**, kdy je znám i farní kostel sv. Kateřiny.

Obec Horní Střítež leží po obou stranách silnice z Mladé Vožice (7 km) do Sudoměřic, uprostřed „Střítežského kopce". Je součástí obce Nová Ves a žije zde 119 obyvatel.

Obec Horní Střítež - první písemná zmínka je z **r. 1384**. Název obce byl odvozen od „střežiti" a dříve zde stávala tvrz, která patřila svobodným pánům Deymům.

Majitelé obce:

Od r. 1357 vladyka za Zhoře a Beneš z Lazic, v r. 1372-1400 Buzek z Lazic, od r. 1452 Roubík z Hlavatec. Od 16. století nynější název, patří ke statku Těmickému. V r. 1659 ves přidělena k Vrcholtovicům, v r. 1686 k Vitanovicům a s nimi připojena k Mladé Vožici.

Majitelem obce Horní Střítež byl Adam z Božkovic. Do r. 1437 Heralt.

Zajímavosti obce:

1. Zděná **kaple sv. Jana Nepomuckého** (r. 1864) - Horní Střítež
2. Farní kostel sv. Kateřiny (r. 1275) - Nová Ves
3. Rybník na návsi - Horní Střítež

Zajímavosti v okolí:

Město Mladá Vožice, Tábor, atd.

Opatov
Pravoslavný kostel v. Jáchyma

Postaven: v r. 1933
Stavební sloh: pravoslavný
Zajímavost: atypická stavba

První písemná zmínka o obci (dnes městys) **Opatov** je z **r. 1086**.

Pravoslavný kostel sv. Jáchyma je novodobá stavba. Byl postaven v **r. 1933**. Posvěcen byl o pouti na sv. Jáchyma také v roce 1933.

Je to typická pravoslavná stavba menších rozměrů s plechovou věžičkou.

Nachází se za obcí Opatov v lesním porostu.

Předín
Kostel sv. Václava

Postaven: v r. 1842-1847
Stavební sloh: pozdně románská věž
Zajímavost: socha Jana Nepomuckého z r. 1858

První písemná zmínka o obci **Předín** je z **r. 1353**.

Kostel sv. Václava je *kulturní památka*. Je to stavba z let **1842-1847** s pozdně románskou věží z poloviny 13. století. Původní zchátralý kostel byl po postavení nového zbořen. Ve věži býval zvon z r. 1597, který byl rekvírován za 1. světové války. Věž byla upravena v r. 1899.

V r. 1785 byla zřízena lokalie, která byla v r. 1859 povýšena na faru.

Hlavní oltář je od Švába z Krasonic, obraz od F. Hartmanna z Třebíče a zařízení od J. Urbánka z Předína.

V obci se nachází i několik drobných hodnotných staveb:
Zvonice na Horách - drobná stavba lidového charakteru z 19. století.
Kříž u kostela - litinový kříž z r. 1852.
Boží muka nad obcí - kamenná, pochází ze 17. století.
Socha Jana Nepomuckého - barokní, z poloviny 18. století.

Přibyslavice
Kostel Narození Panny Marie

Postaven: v r. 1744 až 1768
Stavební sloh: pozdní baroko
Zajímavost: obrazy z včelího vosku z r. 1724

První písemná zmínka o obci **Přibyslavice** je z **r. 1224**.

Farní kostel Narození Panny Marie je *kulturní památka*, stojí uprostřed návsi a těsně sousedí se starším kostelem svaté Anny. Byl postaven v **r. 1744-1768** a dokončen v r. 1936 v pozdně barokním slohu.

Je dlouhý 40 m, široký 16 m a bez věží vysoký 26 m.

Je historicky spjat se sousedním kostelem, který od 16. stol. zdobí na vnější omítce obraz Panny Marie. Obraz byl obdivován mnoha věřícími. Hrabě Collato proto přistavěl v r. 1724 ke kostelu kapli chránící obraz. V r. 1744 místo kaple začala stavba nového poutního kostela, ten se stavěl do r. 1768 - stavba přerušena. Průčelí kostela navrhl architekt Hilbert v r. 1936. Věže byly postaveny později.

Do této farnosti patří: Bransouze, Číchov, Nová Ves, Petrovice, Přibyslavice a Radonín.

Přibyslavice
Kostel sv. Anny

Postaven: v polovině 12. století
Stavební sloh: pozdně románský
Zajímavost: obraz Panny Marie na vnější omítce

Kostel sv. Anny je starobylý kostel, *kulturní památka* a pozůstatek přemyslovského dvorce. Je kostelem filiálním, stojí na návsi u nového kostela. Byl postaven v pozdně románském slohu a stál zde již v **polovině 12. stol**. Kostel, fara a farský statek patřily přechodně k brněnské kapitule a v r. 1577 byly připojeny k brtnickému panství.

Na jeho vnější omítce je obraz Panny Marie, namalovaný v 16. století. Tento obraz zůstával neporušený i za špatných klimatických podmínek i po živelných pohromách. I když byl zabílen, byl viditelný a měl léčivou moc. Tato zvěst se rozšířila a do Přibyslavic mířilo mnoho věřících na místní poutě. Proto hrabě Collato nechal v r. 1724 ke kostelu postavit kapli, později nový kostel, který kryje obraz na fasádě.

Po roce 1960 došlo k úpravám, při nich byl kostel opraven, vydlážděn a opravil se oltář.

Pyšel
Kostel sv. Barbory

Postaven: v r. 1788
Stavební sloh: klasicistní
Zajímavost: hlavní oltář z r. 1750

První písemná zmínka o obci **Pyšel** je z **r. 1349**.

Farní kostel sv. Barbory je *kulturní památka*. Je to pozdně barokní stavba. Kostel a fara byly postaveny v **r. 1788**. Kostel je dokladem doznívání barokních forem ve stavitelství na venkově. Kostel sv. Barbory a faru založil hrabě Karel Haugvic.

Hlavní oltář v kostele je asi z r. 1750. Oltářní obraz sv. Barbory namaloval v r. 1754 Tobiáš Kracker a pochází ze zrušeného kostela v areálu kláštera v Louce u Znojma. Socha Panny Marie Lurdské je z r. 1876 a je patrně první sochou tohoto jména na našem území. V r. 1905 byl upraven presbytář. Z r. 1989 je boční novodobý křídlový oltář od sochaře Miloše Vlčka z Brna. V r. 2007 byla realizována obnova věže kostela.

V r. 1789 byla Náboženskou maticí v obci zřízena škola.

Do této farnosti patří: Častotice, Kojatín, Pozďatín, Pyšel a Zahrádka.

Račice
Kostel sv. Václava

Postaven: ve 2. polovině 13. století
Stavební sloh: raně gotický
Zajímavost: starý zvon z r. 1491

První písemná zmínka o obci **Račice** je z **r. 1252**.

Kostel sv. Václava je významná *kulturní památka*. Jeto raně gotický kostel z **2. poloviny 13. století**. Kostel má plochostropou loď a žebrovou klenbu v presbytáři.

V kostele jsou 2 oltáře, obraz sv. Petra a Pavla, který v r. 1818 namaloval Jindřich Polášek z Brna. Je zde sousoší ukřižování Krista Pána, které daroval hrabě Hubert z Harnoncourtu. Na hlavním oltáři je obraz od malíře Mesmera. V r. 1271 daroval Artleb z Myslibořic dvě hřivny stříbra na stavbu kostela Račického.

Unikátem je starý zvon „Václav“ z r. 1491. Nese nápis: „*Tento zvon jest ulitý ke cti a chvále Pánu Bohu a svatému Václavovi Léta Božího MCCCCLXXXXI.*“ Zvon patří mezi nejskvělejší zvony vytvořené ve zlatém věku zvonařství.

Život v obci - co se událo:

www.stritez-trebic.galerie.cz
www.ms-stritez.galerie.cz

1.

2.

3.

4.

5.

6.

7.

8.

9.

10.

11.

12.

13.

14.

15.

16.

17.

18.

19.

20.

21.

22.

1. Parkové úpravy (26.3.), **2.** Úklid obce (29.3.), **3.**, **4.** Výlov rybníku (31.3.), **5.**, **6.** Velikonoční hrkání (5.4.), **7.** Velikonoční pomlázka (9.4.), **8.** Doc. Stiksa s chotí (Švédsko) v obci (10.4.), **9.** Zábradlí a lavičky (11.4.), **10.** Nové dětské hřiště (11.4.), **11.** Oprava hráze (16.4.), **12.** Výmalba KD (18.6.), **13.** Pouťová zábava (27.4.), **14.** Stavění máje, délka 21 m (28.4.), **15.** Hod palicí, pořadí: 1. Černý, 2. Klepáček, 3. Karpíšek (28.4.), **16.** Pouť sv. Marka (29.4.), **17.** Čarodějnice (30.4.), **18.** Setkání důchodců (11.5.), **19.** Den matek (16.5.), **20.** ZOO Plzeň (2.6.), **21.** Mistrovství ČR (2.6.), **22.** Turnaj stolní tenis IX. ročník, pořadí: 1. Augustin Jeleček, 2. ing. Vítězslav Kudláček, 3. Petr Muška, 4. Bc. Tomáš Procházka (23.6.)

Aktuálně - WROCLAV - ME 2012:

Úterý 12. června 2012, výlet na Fotbalové utkání Česko - Řecko do Wroclavi. Střítež reprezentovali otec a syn Heralečtí a moje maličkost.

„Kde domov můj, kde domov můj," zní tramvají, která se vrací z centra polské Wroclavi na jeho okraj ke stadionu, kde od 18 hodin změří síly naši fotbaloví reprezentanti s řeckými potomky olympských bohů. V dopravním prostředku situaci, až na řidiče, zcela ovládají čeští fanoušci. Hýří optimismem. Není nikdo, kdo by nevěřil, že v podvečerním utkání náš tým pod vedením trenéra Bílka jasně zvítězí. „Vysoký jalovec, vysoký jako já," pěje tramvaj.

Řidič sice na jednotlivých zastávkách dává stroji pokyn, že může přijmout další pasažéry, ale dovnitř se dostávají pouze ti, kteří fandí českému fotbalu. Polští obyvatelé Wroclavi to berou s nadhledem, prostě město dnes patří opravdu Čechům. A také Řekům, ale ti jsou ve viditelné menšině. „Kdo neskáče, není Čech," řve celá tramvaj a v té chvíli si uvědomujeme, že je na pokraji zkázy. Téměř jako Titanic. Ale nakonec i tohle přežije. Jsme na místě, míříme na překrásný stadion. Co tomu všemu předcházelo? Nebudeme zapírat, únavná cesta, naštěstí pohodlným automobilem tuzemské značky. Stejný byl i návrat.

Na benzinové pumpě před hranicemi nám lepé děvy lepí na tváře české vlaječky. To odmítnout nelze, přece patříme mezi fanoušky národního týmu stejně jako desítky dalších, kteří kolem sebe rozsévají nadšení.

Samotná Wroclav? Samá rovina. My z Vysočiny si těžko zvykáme na to, že krajina může být bez kopečků. Vážně, tak to je. A střed města dýchá fotbalovou atmosférou. Co si stačíme prohlédnout? Historické centrum, Miroslava Karase z České televize, který se hotoví k nějaké reportáži a kde mu předvádějící se fanoušci komplikují život. A samozřejmě ochutnáme pivo, které k českému sportu patří stejně jako otázka: „Odkud?" Jsme v hledišti. Zhruba hodinu před utkáním. Nad hlavou nám každou chvíli zahřmí vrtulník.

Vlastní zápas se skládá z radosti i ze zklamání, ze sezení, vstávání, křepčení i poskakování. Inu, kdo neskáče, není Čech. Kdo v té chvíli je v hledišti, nemůže nepodlehnout atmosféře. Zápas končí. Slavíme, ale tak nějak opatrně. Hráči nám sice děkují, my děkujeme jim, ale to pravé nadšení jako by zchladil předvedený výkon daleko patrnější než v televizi.

Foto a text: Antonín Zvěřina Jihlavské listy

AKTUÁLNĚ - Marta Kubišová v Třebíči:

Marta Kubišová se připravuje na oslavu narozenin

Marta Kubišová letos oslaví významné výročí, sedmdesáté narozeniny. Setkal se s ní Antonín Zvěřina.

Paní Kubišová, pokolikáté už v Třebíči natáčíte tento pořad?

Tak to bych musela spočítat, myslím si, že nejméně po sedmé.

Těšíte se do Třebíče?

Tenhle útulek znám od založení, od prvopočátků a má v Třebíči svoje pevné místo. Jezdím sem opravdu ráda.

Můžete se svěřit, zda vás natáčení pořád ještě baví?

Mě vlastní natáčení vůbec nebaví, ale když vezmu ty zvířata, kterým pomáháme, tak to prostě musím zvládnout. .

Odbočím od natáčení, co zpěv?

Mám několik koncertů do začátku prázdnin, pak musím udělat ta okna, a pak mě čeká letní scéna divadla Ungelt, což je v Praze pod Loretou a tam mám šest koncertů se svými hosty. Sedmý koncert je pro neziskovku, pro děti ulice a jmenuje se Šance. Pak už se budu připravovat na oslavu sedmdesátin.

Vy letos oslavíte sedmdesátiny?

Ano, jen se bojím, abych nedopadla jak Maruška Rottrová, která vystupovala na mnoha místech. Takhle se sebou nechci nechat cvičit. Ale uvidím, jak se mi podaří se tomu ubránit.

A budete mít nějakou soukromou oslavu?

Určitě, ale ta se uskuteční až těsně před narozeninami, což je 1. listopadu. **Pokračování - viz. www.stritez.eu!!!**

Jak jde čas - pouťový víkend - Střítež:

26.4.-29.4.2012

© ing. Ivan Procházka, 2012 (design, foto, slogan, texty)